

Een vrouw met twee mannen

Een als maatje, een voor de fun?

Door: Yoeke Nagel

Gepubliceerd in Elegance, september 2006

Emma Hilvers is 41 jaar, heeft twee kinderen, twee katten en... twee mannen. Die elkaar ook nog kennen en waarderen. Met de ene man heeft ze al twaalf jaar een hechte band. Ze beschouwt hem als haar echtgenoot en deelt lief en leed met hem, al wonen ze dan niet samen. Met de andere man, die Emma deelt met zijn echtgenote en gezin, heeft ze een totaal andere relatie. "Het begon, zo'n twee jaar geleden, met hem als 'voor de fun erbij', maar dat werkt dus niet," ontdekte Emma. Lees de verrassende achtergrond van die ontdekking.

"Toen ik twaalf jaar geleden Harm, mijn man, ontmoette, was ik net gescheiden. De kinderen waren nog jong, ik vond het heerlijk dat ik iemand in de buurt kreeg met wie ik al snel hele vertrouwelijke gesprekken kon voeren over alle emoties die de scheiding bij me teweeg brachten. Harm liet me voelen dat ik toch de moeite waard was, dat ik zelfs aantrekkelijk was als vrouw. Precies die waardering die ik in de laatste periode van mijn huwelijk zo gemist had. We hadden formidabele seks bovendien, wat mijn zelfvertrouwen ook enorm ten goede kwam.

We maakten heel veel mee samen: hij werd ontslagen, ik had een sterfgeval in mijn familie, er gebeurde heel veel waar we elkaar bij konden ondersteunen en door en door leerden vertrouwen. Zo groeide onze relatie tot een intimiteit die ik nog nooit eerder had gevoeld met een man.

We konden met elkaar praten en giechelen alsof we de beste vriendinnen waren, we konden samen werken aan projecten voor een gezamenlijke opdrachtgever, we konden intens genieten van samen reizen, vakantie vieren, luieren of een mooie film bekijken en dan hadden we ook nog eens geweldige seks samen! Zelfs zonder woorden, ja, zelfs als we beiden in ons eigen huis, met flink wat kilometers ertussen, waren, voelden we ons nog zo verbonden met elkaar dat we elkaar tegelijkertijd mailden, of elkaar's telefoon voortdurend in gesprek vonden omdat we elkaar aan het bellen waren. Ik voelde me totaal gekend door Harm, met al mijn onhandigheden, mijn vergissingen en zelfs mijn onmacht. Niks om me voor te schamen, hij accepteerde me volkomen, alles erop en eraan.

We hadden ook beiden apart wel eens een ander vriendje of vriendinnetje op bezoek, er bleef zelfs wel eens iemand slapen als we niet bij elkaar waren.

Dat was over het algemeen geen probleem: we wisten wel van elkaar dat een nachtje met een ander niet echt een bedreiging was voor de intensieve vertrouwensband die wij samen hadden. Het stak natuurlijk wel eens: "Wat, met dat suffe blondje? Nou ja, waar je maar zin in hebt zeg..." Ook als de ander zich op dat moment niet lekker voelde was het wel eens lastig: "Ik had eigenlijk zo graag gewild dat je bij mij was omdat ik me rot voelde van de griep."

Maar over het algemeen gunden we elkaar gerust af en toe een spannende ontmoeting met iemand anders. Eigenlijk zat bij dat soort ontmoetingen nooit een hevig verlangen naar meer en wonderlijk genoeg verstevigde het vooral de band die Harm en ik voelden. Misschien omdat andere minnaars ook echt maar zelden konden tippen aan hem. Zeker ook omdat de gesprekken die we over onze kleine avontuurtjes hadden weer nieuwe ontdekkingen brachten over onszelf, over de ander, over onze verlangens en wensen naar elkaar.

Overigens vertelden we nooit intieme details aan elkaar over andere partners: dat zou de intimiteit met die ander geen recht doen. Soms vroeg iemand wel eens: "Ga je aan Harm vertellen dat ik bij je ben blijven slapen?" "Ja, natuurlijk!" riep ik dan enthousiast en het viel me op hoe geschrokken daar dan op gereageerd werd. "Oei... Kan ik hem dan nog wel onder ogen komen?"

“Zou je hem onder ogen willen komen als ik iets wat belangrijk voor me is niet met hem kon delen terwijl jij weet wat er gebeurd is?” vroeg ik dan terug.

Zo'n rijkdom, zo'n overvloed aan liefde, zo'n warmte en vertrouwen... er was ruim voldoende om van uit te delen aan anderen, zonder dat er daardoor een tekort zou ontstaan in de liefdesrelatie tussen Harm en mij.

Ik was dus zeker niet 'op zoek naar een ander', ik liep gewoon over van liefde in ons tiende relatiejaar, toen ik Ben, de man van een vriendin, voor het eerst zag. Ik vond hem adembenemend mooi en ah, zoals hij keek... zo intensief, zo'n aandacht. Ik werd er helemaal wiebel van. Er ontstond een boeiend gesprek en ik raakte nog dieper van hem onder de indruk door de dingen die hij zei (al weet ik nu niet eens meer waar het over ging).

Thuisgekomen vertelde ik Harm meteen heel enthousiast hoe leuk Ben was. Hij luisterde geduldig en waarschuwde me dat ik ook voorzichtig moest zijn met de vriendschap die ik met Ben's vrouw heb. “Zelfs als zij zegt dat ze er geen problemen mee heeft om haar man te delen,” zei hij.

Ik wist dat zij ook een andere partner had, ze had me letterlijk gezegd er geen moeite mee te hebben, ik wist dat Harm me alle plezier en ruimte gunde en toch... toen Ben me na een gezellige avond bij hen thuis pontificaal uitnodigde om te blijven slapen rende ik bijna in wilde paniek naar mijn auto om zo snel mogelijk naar mijn eigen huis te rijden. Weg daar!

Het was een soort dreiging die ik voelde, een moeilijk te verwoorden angst: als ik hier aan begin staat mijn hele leven op z'n kop, dan kom ik terecht in een wereld die ik niet ken en waarvan ik niet weet of ik er wel tegen opgewassen ben. Geliefden delen met anderen, niet de enige zijn voor een geliefde, mijn aandacht verdelen over twee mannen... Ik wist werkelijk niet of ik het zou kunnen. Ja, ik kon het prima hebben dat mijn ex een nieuwe relatie had, maar met hem had ik geen zielsverbinding meer. Ik vond het zelfs leuk als ik Harm, helemaal op z'n best, lekker zag flirten met een andere vrouw, maar ik wist dat dat geen concurrentie was.

Een half jaar duurde het ongeveer, toen dacht ik: nou ja, ik kan toch tenminste een keertje afspreken met Ben, gewoon voor de fun? Als we een keer wilde seks hebben gehad is de spanning misschien wel uit de lucht en kunnen we weer normaal doen als ik daar ben, dat is wel zo rustig. Ik belde hem. Hij trok onmiddellijk zijn agenda toen ik hem wat verlegen uitnodigde en hij riep tegelijkertijd heel opgetogen tegen zijn vrouw: “Ik ben een date aan het maken met Emma!” “Hoeiiii,” hoorde ik haar lachend zeggen. “He hè... durfde je eindelijk?” zei Harm.

Ben kwam een weekeinde langs. Fun was het zeker. Geweldig was het, overdonderend, heerlijk, een feest! Het liefste waren we het hele weekeinde in bed gebleven, maar je moet natuurlijk ook wel eens een hapje eten. Het was gek om Harm niet tussendoor even te bellen om hem te vertellen hoe ik me voelde: we waren zó gewend om elkaar alles te vertellen wat belangrijk was in ons leven. Ben belde trouwens wel even naar zijn vrouw om te vragen hoe het daar allemaal ging, wat ik juist heel lief vond. Ik kon op dat moment mijn twee werelden niet bij elkaar brengen, het paste niet samen in mijn hoofd. En ik wist eigenlijk ook niet zeker of Harm het wel fijn zou vinden om mijn verhalen te horen over mijn plezier met Ben... Verwarring dus.

“Hebben we nou verkering?” vroeg ik na onze tweede 'date' aan Ben.

“Zullen we het maar gewoon eens geen naam geven en voelen hoe het is?” antwoordde hij.

Geen houvast. Geen naam hebben voor iets wat nog niet bestond in mijn wereld. Meer verwarring. Het idee dat Ben alleen 'voor de fun' zou zijn, bleek ook al snel totaal onzinnig. “Liefde is het onbedwingbare verlangen om je te verbinden met iemand,” verwoordt Harm het. Dat verlangen was er en dus kwam er vanzelf een verbinding met Ben, dieper dan een oppervlakkig vriendje met wie je 'alleen maar' af en toe seks hebt en eens leuk gaat stappen. We deelden ervaringen, spraken over wat we samen beleefden, alles wat je samen doet verbindt je.

We zien elkaar niet heel veel, dat laten onze agenda's niet toe. Hij heeft zijn tijd bij zijn gezin nodig, ik met Harm, mijn kinderen, mijn werk. Liefde is weliswaar grenzeloos, merkten we, maar tijd raakt wel

degelijk erg snel op. Maar misschien maakt dat het ook wel extra bijzonder: als Ben en ik nu bij elkaar zijn weten we dat we er maar beter volop van kunnen genieten en wordt het nooit 'normaal'. Met Harm is het ook allemaal weer anders, nieuw, spannender. We hebben regelmatig heel intensieve gesprekken over alles wat er gebeurt. Ook over de verwarring en de angst die toch, vooral in het begin, de kop opstak: "Wat heeft hij meer dan ik." Nou, niks dus. Ben is verrukkelijk anders dan Harm. Wat heeft kaas meer dan jam? Is het krijgen van een tweede kind het bewijs dat je de eerste niet leuk meer vond? Het feit dat zowel Harm als ik (hij ook inmiddels) het fijn vinden om uit te delen van onze liefde wekt verwarring om ons heen, dat merken we wel. Onze relatie valt niet onder een 'standaardmodel': zelfs partners die een 'open relatie' hebben, kiezen er vaak toch voor om daar met elkaar niet over te praten. Wij wel. Omdat het al moeilijk genoeg is om om te gaan met alle emoties die door de liefde ontketend worden. Elkaar volop kunnen begrijpen en ondersteunen is daarbij een heerlijke luxe. Onze kinderen – de kinderen van alle betrokken volwassenen – weten ook van onze relaties. Openheid is ook naar hen toe de basis. De jongsten zien er niks bijzonders aan: die hebben zelf toch ook wel meer dan één vriendje? De wat oudere kinderen begrijpen natuurlijk beter dat het tamelijk uitzonderlijk is allemaal. Het verwart ze niet trouwens. Ik zie juist dat zij zelf ook heel duidelijke keuzes maken in hun verkeringskeuzes. Misschien is dat nog wel meer omdat we ook openlijk de moeilijke kanten bespreken. Zo wisten ze ook dat ik enorm heb geworsteld met mijn gevoelens toen Harm voor het eerst een weekeindje met een andere vriendin op stap was. Een relatie is hard werken, twee relaties is nog harder werken... ze krijgen niet echt een romantisch t.v.-beeld van de liefde en dat geeft ze denk ik meer kans op een langdurigere relatie, met wie dan ook. Maar ze zien wel dat het ook echt iets oplevert om zorgvuldig te zoeken naar een vorm van relatie die echt bij je past – geen genoegen te nemen met 'standaard' als dat toevallig niet voldoende blijkt te zijn. Waarmee ik trouwens niet wil beweren dat er iets mis moet zijn met 'standaard', voor zover dat al bestaat.

Ik vertel niet aan iedereen dat ik me met twee mannen verbonden heb. Er wordt vaak raar op gereageerd. "Oh, kinkyyyy!" is wel wat eenzijdig. Maar er zijn zelfs bozige reacties omdat mensen het een bedreigende gedachte vinden. De mensen die zelf een slechte relatie hebben zijn vaak het meest radicaal in hun afwijzing van onze openlijke liefde voor een ander.

Vaak hoor ik de vraag: "Wat mis je dan bij Harm dat je er een ander bij nodig hebt?" Onzinnig! Ik hoor nooit de vraag: "Wat mis je bij Harm dat je nu met mij zit te praten over je vakantieplannen? Wat mis je bij Harm dat je nu met mij gaat funshoppen?" Ik mis niks. Ik heb ruim voldoende. Liefde raakt niet op of zo, het is er gewoon altijd. Maar ook voor mij heeft het wel een tijd geduurd voor ik dat werkelijk geloofde. Er is rond liefde ook altijd oude pijn. Verlatingsangst. Verdriet. Misschien zelfs schaamte, angst voor afhankelijkheid, bang om tekort te schieten, allerlei onzekerheden... Met twee mannen zijn al die gevoelens er ook dubbel. Alleen maar leuk is het dus niet, het is echt een ontwikkelingspad, een manier om te leren omgaan met je diepste angsten en verlangens. Een antwoord op de vraag 'waar komt die behoefte vandaan' is denk ik niet zo ingewikkeld: wie heeft er nou geen behoefte aan meer liefde, meer aandacht, meer aspecten van jezelf ontdekken omdat je nu eenmaal net iets anders reageert op de ene dan op de andere, meer eh... oh ja, meer seks ook! Weet je waar ik eigenlijk wel nieuwsgierig naar ben? Waar is die behoefte gebleven bij de mensen die 'm niet meer voelen?"